№5 (29) [3—7 (05)] Рік видання — II-й

Ціна 15 коп.

ПЕРЕЦЬ червоний

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

БЕРЕЗЕНЬ Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 14-83 1928 РІК

Мал. А. Петрицького

ПРО ЖІНКУ

РАНІШ

Т. Г. Шевченко:
**Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим...**

ТЕПЕР

— Мати — воно, звичайно, нічого, тільки хто їй аліменти платитиме?..

ЯКИМ БИ Я ХОТІЛА БУТИ НАРКОМОМ

Одпразникувала я ювілей Червоної Армії та й лягла спаги. І приснився мені сон, а може то привиділося пролетарське „відєніє".

Увіходю я у велику залю, прибрану до засідання... За столом президії сидять якихось троє... Тютюнові хмари закрили їх... Кличуть мене.

Підходю до столу й бачу, що сидять за столом Карл Маркс, Фрідріх Енгельс та Ілліч... А на столі розкладено портфелі наркомівські... Геть усі, як є... Не встигла я синтезувати свої враження в думки, як чую каже мені Карл Маркс доброю полтавською мовою:

— Доброго здоров'ячка, товаришко, чому це ви так забарилися? Ми по вас давно вже послали...

А я собі й думаю: —„І коли це Карл Маркс українізуватися встиг". Та все ближче до Ілліча держусь, а той полтавить і далі:

— Ну, та гаразд, що прийшли хоч теперички, бо нам незабаром і починати слід. Оце, голубочко наша, приглянь собі портфеля до смаку... Бо як у нас завтра святкується день 8 березня, то й треба до Раднаркому жінку...

— Сміливо, товаришко. Вибирайте... Ось Наркомздоров'я...

— Я не лікарка.

— Дарма. Ще ні один Наркомздоров'я нікого не залікував.

— Унутрєсправ...

Всі портфелі до мене підсували... Вихваляли кожний наркомат у жіночих руках, чи то ж так... А я все собі мовчу. Аж поки не запитав Ілліч:

— Та якого ж тобі кортить?

Тут я осміліла враз:

— Хочу я Наркомвоєн...

— Що?..

— Як?..

Сіла й почала:

— Червона Армія у нас десять років стоїть на варті Союзу Радянських Соціялістичних Республік. Тремтять її вороги. Ну, це по міжнародньому питанню, а по внутрішньому нашому, то червоноармійців дівчата, одним словом, тремтять дівчата ще більш, як капіталізму фортеці й буржуазія усіх країн... Потому червоноармійці зуби щітками чистять... Фізкультуру соблюдають... Ну, і — „аліменти платить согласні, а щоб женитись, так не соответствує культурою".

— Ти, баба, а мінє товаришку требується, щоб понятіє про будування соціялістичної культури знала.

І розводяться... Стільки, я вам скажу, сліз... Стільки лиха того соромливого жіночого,.. А чому так?

Потому равноправія жіночого не соблюдаємо. Червона Армія хлоп'яча, самі знаєте, цілісіньких десять років на варті стоїть... То вже ж їй там, на вершечку стоячи, очі он як розкриваються... От і зуби щітками чистять. От і фізкультурою... І книжки всякі...

А дівчата, як не біля свиней по феодальному раються, так по буржуазному прядуть та вишивають...

От коли б мені портфель воєнмора, так я б перво-на-перво вдарила б декретом:

„Загальна дівчача військова повинність на предмет боротьби на унутрішнім фронті".

Всіх дівчат у чисті касарні. Всім зубні щітки. Фізкультуру. Кооперацію. Молочарство. Індустріялізацію усяку. Промуштрувала б їх два-три роки .. О, тоді б хлопці вже про аліменти ні чичирк... Тоді б...

— Ми не чекали на такеє... товаришко. Нам треба порадитися... Ось підійде Г. В. Плеханов... К. Лібкнехт... Р. Люксембург... Сама знаєш наші економічні ресурси... Не передумаєш ..

— Хай живе Червона Дівчача Армія,— сказала я непохитно і вийшла.— Цеб-то ковдра впала, я замерзла і прокинулася.

Варвара Чередниченко.

ТАЙНА ТВОРЧОСТИ

Репортьор газети „Червона Зброя"— Бузичко одержав від редактора термінове завдання — написати до завтрішнього ранку „жіночу статтю".

— Ви ж постарайтеся, — ласкаво сказав редактор. Самі ж знаєте: 8 березня на носі. Так ви ж того... не підкачайте.

Коли Бузичко прийшов додому, він зараз же сів до столу і почав обмірковувати незвичну для нього тему.

— Прямо хоч із пальця висмокчи. Інша річ — як-би жінка під автобус попала, або, скажемо, з четвертого поверху впала—тоді, звичайно, можна було б цілу статтю вшкварити. А то на тобі —„Жіноче свято".

І з цими словами Бузичко незадоволено почухав потилицю і важко зітхнув:—з чого ж усе-таки починати?

В цей час за сусідньою стіною зацигикала гармонія і чийсь хриплий голос заспівав: „Ех, яблучко, куди котисся..."

Спочатку Бузичко страдницьки зморщився, а потім схопив олівця і написав:

„Жінка завжди була „яблуком роздора" в буржуазії..."

Тут він знову задумався.

— Петре, — почувся з кухні жінчин голос,— запали примуса.

Олівець знову заходив у руках Бузички.

„Але ж у нас вона вже не має примуса запалювати низькі любощі чоловіків".

В цей час із кухні почувся звін розбитого посуду.

„Ми, звичайно, не будемо зараз дзвонити в усі дзвони,— писав ти часом Бузичко, — тому, що..."

— Знову розбив... Ах, ти, зараза!

„Тому, що цю соціяльну заразу не всі жінки ще пережили..."

— Та я тебе за це по голому місці: лясь! лясь! лясь!

„Нехай Захід плеще голій примадоні в модному „ревю".

— „Маруся отруїла-а-ась"—почала цикигати гармонія.

„Але наші Марусі, Каті, Віри ще не отруєні цією психологією занепаду..."

— Грудна клітка поділяється... — забубонів за другою стінкою вузовець.

„І вони груддю зметуть усі перешкоди і вийдуть з вікової клітки на волю..."

— Покинь музику! — почулося за стінкою, де грала гармонія, лайка,— кинь, кажу, мать ....."

„Матір—це святе слово,—писав Бузичко,—зробилося нарешті гаслом нашої жінки".

— Та бий його, я допоможу!

„Я допоможу тобі, — каже вона нам, будівникам нового життя, бо вона не тільки матір, але й товариш".

— „Позвольте предложить, красавица, вам руку..." — несподівано заверещав гучномовець під саме вухо Бузички.

„Але ж чи можемо ми простягти руку допомоги їй, цій колишній красуні, а тепер нашому помішникові й другові".

— Оношо!—боязко гукнула жінка,—йди. Обід уже готовий.

— Зараз,—пробурмотів Бузичко і писав далі:

„А чи готові ми? І на це питання кожний з нас повинен відповісти: „Ми готові, завжди готові".

На другий день „жіночу статтю" було надруковано, а ще через день Бузичко сам пропив увесь гонорар, навіть не згадавши своїх несподіваних „соавторів", без чиєї допомоги він би не написав жодного рядка.

Сергій Чмельов

ОПОВІДАННЯ З ІДЕОЛОГІЄЮ

До міжнароднього жіночого дня гуморист Штука задумав написати оповідання.

Невеличке оповідання (великих він писати ще не накваліфікувався), в якому хотів описати робітника—п'яницю, що через прогули та пиво не дає життя своїй дружині.

В той момент, як Штука, накресливши конспект оповідання, приступив було до писання, до нього зайшов знайомий романіст Закоханий.

— Ну, що поробляємо, колего,—запитав Закоханий, бухкаючись на стільця.—Що пишемо, творимо? Романчика, напевно, закручуємо? Га?!

— Де там,—засоромився Штука.—Куди вже нам до романів. Так, оповіданнячко невеличке до жіночого дня.

— Що ж, оповідання теж не погано,—протяг Закоханий.—Написали вже? Можна зиркнуть?

— Ні, ще. Поки тільки плана накреслив.

— Може зачитаєте, коли не секрет?

— Який же тут секрет. Прошу. І Штука, відкашлявшись, почав читати конспект оповідання.

„День відпочинку" — оповідання

I

Прізвище героя—Хвесько Злиденний. Робітник кишкового заводу „Бараняча кишка". Прогульщик і п'яниця. Його жінка Пріся — забита істота. Ранок. Хвесько продер очі і потягнувся на двохспальному ліжку. Хвесько одягається і співає „Кирпичики". Хвесько йде до пивної. Пріся плаче.

II

Хвесько глушить пиво. Хвесько лається. Хвесько криє матом. Хвесько потрапляє до району і щось незрозуміле доводить вартовому про те, що всі „гади", „триста лет" і „за што боролись". Хвесько платить три карбованці штрафу. Хвесько приходить до дому і б'є Прісю. За що? Кінець.

* * *

Прочитавши конспекта. Штука глянув на Закоханого і спитав:

— Ну, що?

— Що? Ось що!! І Закоханий почав реготатися так, ніби йому зачитали не сумне оповідання, а веселого фейлетона.

— Чого ви регочете,—образився Штука.— Це навіть не етично. Коли оповідання нічого не варто, можна сказати, порадити щось, а не реготатись...

— Голубчику!.. Та не в тім річ. Оповідання повинно бути гарне. Але хто вам його надрукує. Хто надрукує оповідання, в якому є одна велика хиба: брак ідеології. А ідеології, ви самі добре бачите, у вашому оповіданні нема.

— Як нема,—спробував сперечатись Штука.— А те, що Хвесько робітник заводу...

— Ні, ні, ні. Іменно не „те", а нема ідеології,— авторитетно заявив Закоханий.— І був би я редактором, я б такого оповідання не прийняв би. Але ви, колего, не сумуйте і не панікуйте. Хочете я вам його виправлю і воно піде. Хочете? Я, голубе, в цих ділах—спец. Мої романи „Червона Сажа". „Поцілунок соціялізму" й інші можуть бути за зразки ідеологічних творів.

Штука з радістю погодився.

Закоханий вирвав з блок-ноту аркуш паперу, сів до столу і почав писати.

Скінчивши хвилин за п'ять цю роботу, він подав Штуці аркуш, попрощався і пішов, побажавши Штуці успіху. Ось що написав Закоханий.

День відпочинку.

I

Герой—Май Сьомигодинний. Робітник кишкового заводу „Червона бараняча кишка". Його жінка Колектіва. Ранок. Май блимнув очима і сознательно потягнувся на колективному ліжку. Май одягається (товариші, кредитуйтесь у церобкоопі!) і насвистує „Марш Буденого". Май пішов до клубу. Колектіва готує обід і читає книгу „Вплив жіночого руху на морозіі в Бразилії".

II

Май читає газету „Червоний коловорот". Май дискусує. Май одержав „мата" програвши в шахи партію своєму приятелеві. Май повертається з клубу додому і думає, що завтра треба пересягнути довійськову норму, раціоналізувати апарата, вибрати новий завком, підписатись на всі газети й журнали й купити триста облігацій останньої позики. Дорогою Май купує „Вечернее Радио" й вичитує, що на облігацію позики індустріялізації він виграв сто тисяч. Радісний приходить додому Май і вкупі з Колектівою вони розподіляють гроші. Май пропонує розподілити так: 95.000 карбованців на безпритульних і 500 карбованців на придбання облігацій нової позики. Колектіва згоджується. Кінець.

Далі стояла примітка: „кінець"—і з ідеологією теж буде „кінець". Жак Закоханий.

. . . . . .

— Ну, як оповідання,—спитав днів через два Закоханий, зустрінувши Штуку в редакції.

— Пішло,—відповів Штука.

— А то як же,—задоволено промовив Закоханий. Я, брат, в цих ділах—ого-го...

Вас. Чечвянський

МОРОКА

До дня 8 березня президія Харьк. міськради ухвалила „видвинуть" на відповідальну роботу 17 женщин—активних членів ради

З газет

Мал. С. Зальцера

— Тов. начальник! Там женщина-видвиженка на вас чекає.

— От морока! Ну куди я її призначу, коли посада кур'єрші зараз не вільна

НЕСПОДІВАНИЙ ФІНАЛ

Вона

Коли б ти мав найвищі сили
Всепереможні, чарівні,—
Чи все, що я б не попросила,
Мій любий, дав би ти мені?

Я

Хто? Я? Тобі? В день твого свята?
О! Мало в світі тих скарбів,
Що ними пишно заквітчати
Тебе, мій друже, я б хотів!
Скарбів фонтани самоцвітні,
Всі мрії творчої душі —
В цей день — тобі мій дар привітний,
Бо... рівні ж ми... Товариші!..
За те, щоб ти хоч раз відчула,
Що ти — людина, рівна нам,—
Віддам я й серце своє чуле,
І тіло, й душу — все віддам!!

Вона

Нащо мені фонтани грошей?
Нащо всі мрії золоті?
Дістань, мій любий, мій хороший,
Мені... пуделечко... „Коті"!.. *)

Андрій Дудка

---

*) Для тих, хто не знає: це така пудра, що її дуже шанує жіноцтво і 8-го й не-восьмого березня.

ПОШИРЕННЯ ДОКТРИНИ МОНРОЕ

Мал. Я. Бельського

Офіцер американського військового пароплаву застрелив в Амої (Китай) двох кулі

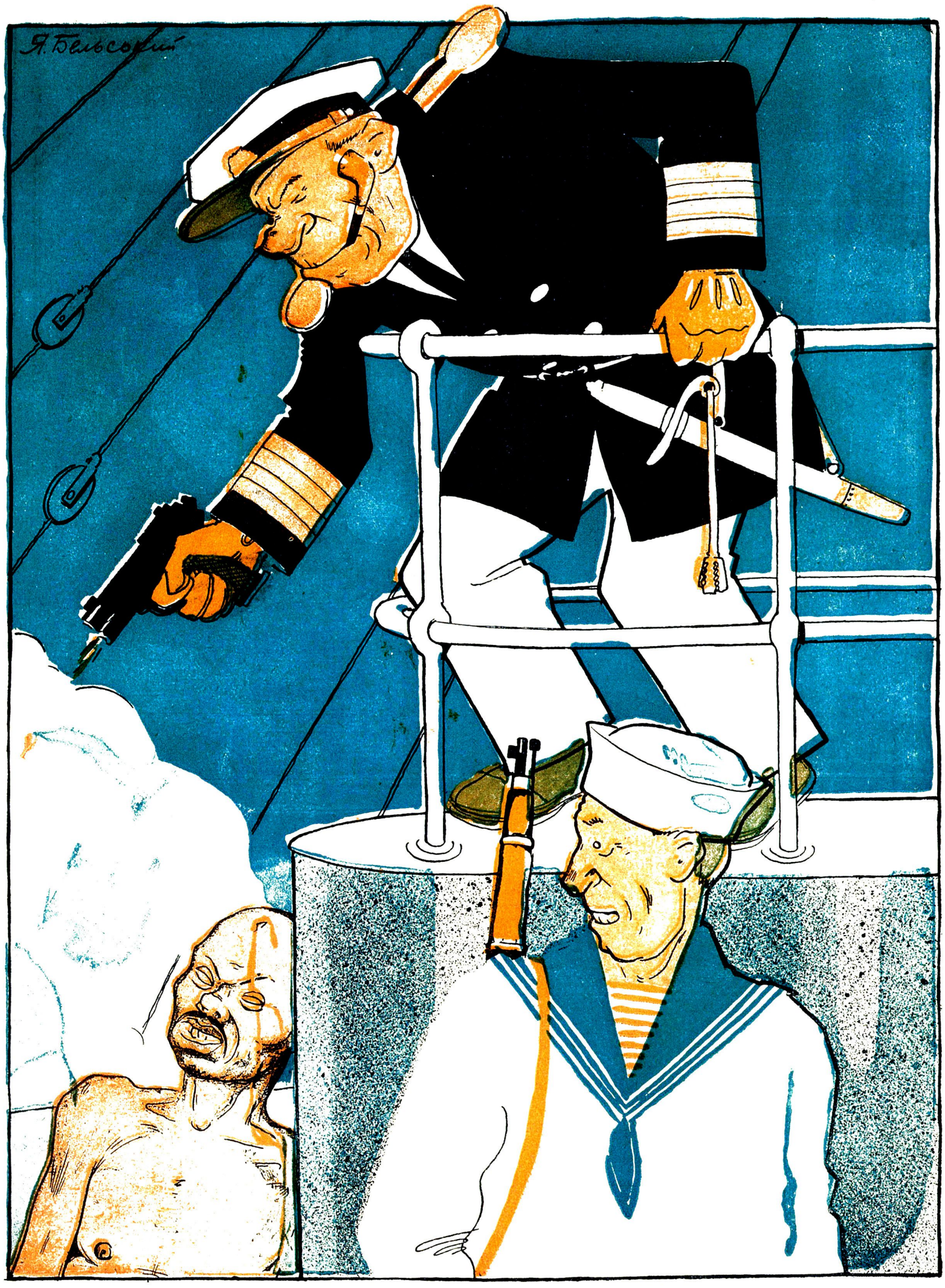

„Америка — для американців", американська техніка — для всіх

ТАЄМНИЧА ЗНАХІДКА

... Одного разу діти, нащадки колишніх одеситів, бавилися в тому місці, де кілька сотень років тому була в Одесі славетна Дерибасівська, а зараз — семиповерховий сад на зразок садів Семираміди: в першому поверсі росла тропічна фавна — пальми, кактуси,— а на сьомому,— сосни й піхти й ходили полярні олені.

Діти бавилися в тропічному поверсі. І, бавлячись, знайшли в землі якусь чудну скриньку з облізлою жовтою фарбою і з якимсь незрозумілим, мабуть, старовинним написом (діти розмовляли поміж собою виключно нео-есперанто, який витиснув собою старе есперанто). Скринька була незграбна, важка, некрасива й мала тоскний казенний вигляд.

— Моє! — кричить одна дитина.

— Моє! — кричить друга.— Я перший палицею намацав її в землі!

— Стрівайте,— поважно зупинила їх третя дитина, що народилася штучним шляхом у хемічному розчині в лабораторії й тому являла собою найудосконаленіший екземпляр людини.— Хіба ви не знаєте, що слово „моє“ вже більше ста років не вживається на нашій планеті. Відкіля ви почули це ганебне слово?

— А мій дідусь читав якусь старовинну дивовижну книжку, а там це слово щось дуже багато разів згадується, ну і...

— Як би там не було,— авторитетно каже удосконалене дитя,— скринька наша. Не твоя, і не моя, а наша... А за всіма ознаками — це річ дуже старовинна. Підемо до Головної Археологічної Консультації — там нам докладно розкажуть, що це таке.

Діти вийшли з саду й побігли з чудною скринькою в руках до Головної Археологічної Консультації, що містилася в Палаці Вищого Розуму, на тому місці, де колись, багато років тому, був Олександрівський район міліції й де витверезлювалися п'яні бешкетники.

В Археологічній Консультації негайно скликали поширену секцію вивчення першої половини XX сторіччя, довго ламали голови, нарешті передали таємничу скриньку на остаточну консультацію двом досвідченим професорам з катедри непології, бо за зовнішніми ознаками (аналіза фарби, то-що) скринька стосувалася доби НЕП'и.

Через тиждень наслідки вивчення стали появлятися в місцевій радіо-електро-газеті, що її велетенські прожектори писали прямо на небосхилі.

Перше повідомлення було таке:

— „Напис на скриньці розшифровано. Ось він: „с-к-р-и-н-ь-к-а д-л-я с-к-а-р-г...“

Потім в офіційному бюлетені секції вивчення першої половини XX сторіччя появилися докладніші пояснення.

Там повідомлялося, що скриньку було, нарешті, розкрито електричним током і всередині знайдено кілька сот маленьких пожовклих папірців з якимось текстом. Деякі папірці розсипались в порох, деякі збереглися.

„Скаржуся на зава, сучого сина... 6 годин тримав мене біля дверей, а потім вийшов з текою, сів з якоюсь шлюхою в авто і поїхав собі, навіть, не вислухавши мене...“

„Кузька Задрипайленко — наволоч і шахрай: мало того, що без біржі за протекцією опинився касиром в цій установі — ще вкрав 300 крб. грошей і пропив учора у Ваньки-Зуба“.

„Начканц що-дня спізнюється на службу, брутально ставиться до відвідувачів, довідку, що я дійсно хворів на гнійний запал простої кишки, загубив, а через 7 місяців повідомив мене, що він її не одержував...“

„У підвідділі контролювання контрольних кошторисів занадто великий штат, на що звертаю увагу РСІ і виробничої наради...“

І багато чого цікавого, але незрозумілого, повідомляв бюлетень секції вивчення першої половини XX сторіччя...

* * *

Жарт, звичайно...

А все-ж, не вважаючи на це, ось що повідомляють із Одеси,— не з майбутньої, що з садами Семираміди, а теперішньої, де скриньки висять на парканах, де...

А втім краще читайте:

„Цими днями президія РСІ разом із комсомолом перевірила стан скриньок по установах Одеси. Було перевірено 100 скриньок. Виявилося, що багато установ скриньок зовсім не розкривали протягом 2-х і більше років. При спілці Будівельників знайдено скриньку з поточними скаргами, які лежали там з 1925 року... Варт відзначити, що майже в усіх установах не було ключів до скриньок“. І т. и.

Ось бачите — нам пощастило: 1928 р. ми взнали про що скаржилися одвідувачі установ 1925 року.

За 4 роки — це вже не так багато, хоча й трошки близько до археології.

Але при такій системі — хто з нас, поклавши руку на те місце, де б'ється серце, може поручитися, що яка-небудь завзята скринька не переживе нерозпечатаною своїх сестер,— аж до тих щасливих часів, коли діти, граючись, не знайдуть її в землі і, як археологічну знаходку, не однесуть до секції вивчення першої половини XX сторіччя для детального розшифрування.!

Жарт жартом, а... хто його справді знає, як воно там буде з археологією!

Єдиний для нас порятунок — може погано шукатимуть.

А шукатимуть та розшифровуватимуть певно з усією чесністю людей комуністичної доби.

Хочь РСІ і не буде, але шукатимуть чесно!..

Ю. Золотарьов

ГАЛІФЕ ЧИ КЛЬОШ

Минулому літдиспутові — на правах дружнього шаржу

В крамниці „1-го об'єднання кравців“
Якийсь там робітник не міг знайти штанців..
Крамниця — як крамниця,
Прилавок і полиці,
Прикажчики і зав,—
Та всі лиш ловлять гав,
Бо краму —
Ані для папи, ні для мами,
Чорт-ма.
Нема. Нема!!
Злякався робітник:
— Штанів... купить... хотів...
Але... чому... нема штанів.—
— Еге — (це зав): - нема, бо всі кравці
Пошилися у теоретики-знавці
І над штанами не працюють,
А дискутують — диспутують!
— „Що є співзгучне до доби.
„На чому наголос робить.
„Як шити, на яку прикмету:
„Чи галіфе. Чи кльош?“
Товариші письменники! Поети!
А де-ж продукція? Продукцію дайош!

Кость Котко

ОБРАЗА

Мал. Б. Фрідкіна

— Чому такі рукава довгі?
— То у вас руки короткі.

ДО ВІДОМУ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „Ч. П.“

Річні й піврічні передплатники „Ч. П.“ одержать повну збірку творів Остапа Вишні за знижкою: річні — 40%, піврічні — 35%. Номінальна вартість творів (4 т. × 1 крб. 70 коп.) = 6 крб. 80 коп.

НАШІ ПИСЬМЕННИЦІ

Мал. В. Ч.

(Шарж дружній)

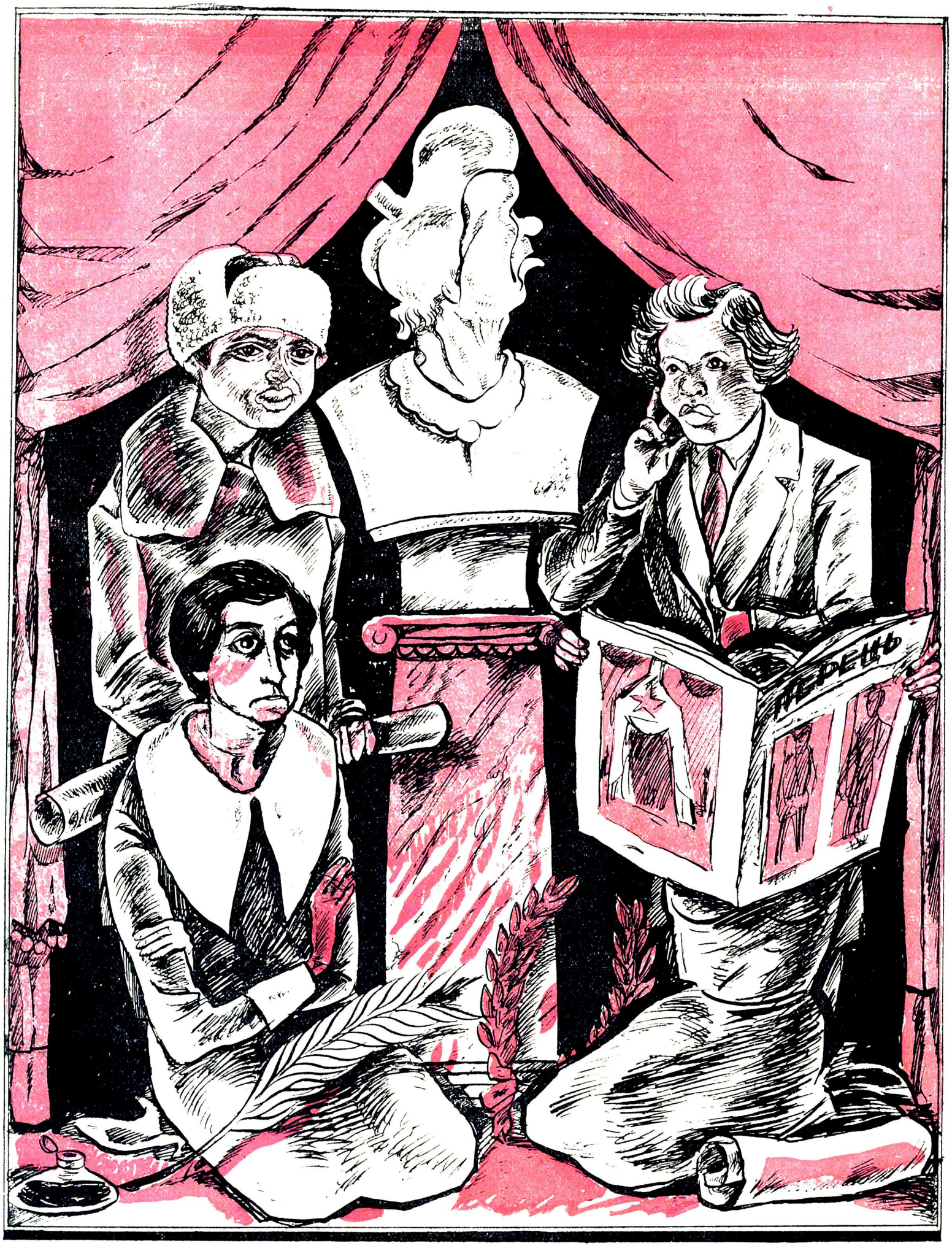

Ото з лівого боку стоїть Олена Свекла — молдавська письменниця, белетристка, а сидить з лівого боку Л. Піонтек — укр. не белетристка, а поетеса. Праворуч стоїть В. Чередниченко — белетристка „обратно", а сидить, засоромилась, бо „Червоним Перцем" закрилась, поетеса Наталя Забіла. Хай живуть... не тільки в день 8 березня, а завжди, нині і т. д...

PERPETUUM MOBILE

(Вічний рух)

Мал. Фік

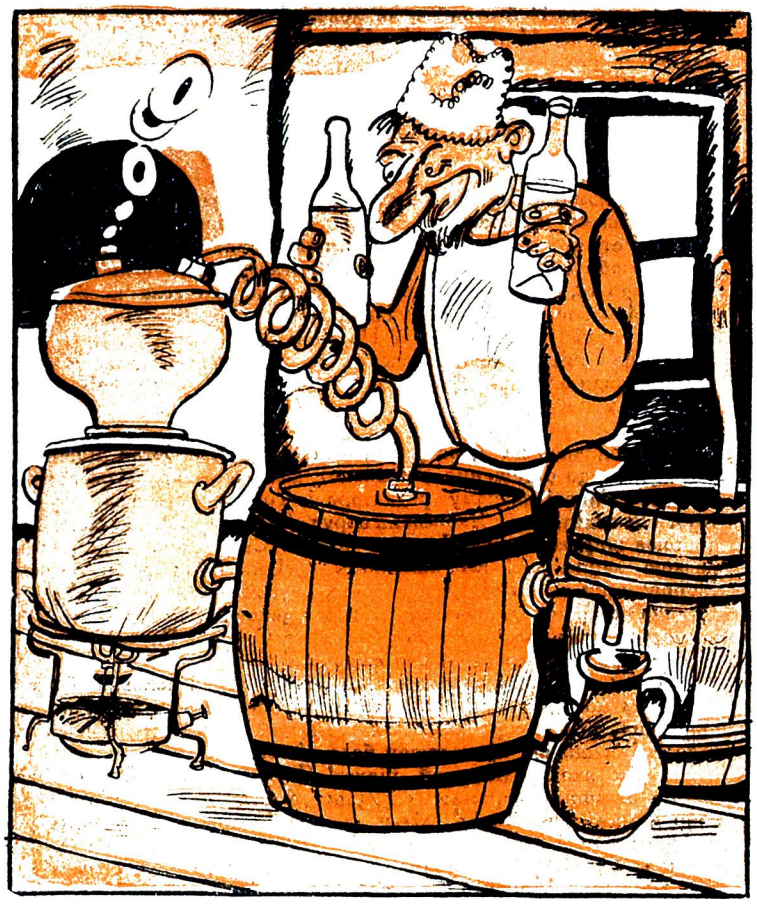

Самогонщик варив самогон.

Накрила самогонщика міліція і відібрала всі приладдя і передала їх на утильсклад

І прийшов „акула-приватник" на утильсклад і за купив ці приладдя...

І прийшов самогонщик до приватника і купив все, що йому потрібно для виробництва і т. д. (див. спочатку)

СЕЗОННА ХВОРОБА

Мал. Л. К.

— Це в тебе нервове?

— Ні — хокейне

„ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО“

Я ніколи в житті не писав рецензій.

Рецензенти завжди здавалися мені звичайнісінькими ледарями, що їхні твори зайвим тягарем лягають на бюджети наших редакцій.

Я часто бачу цих заклопотаних людей в величезних чорних окулярах. Я з тайною пошаною спостерігаю, як з редакційною контр-маркою в кишені вони з олімпійським виглядом возсідають в другому ряду, пильно вдивляються в сцену, сумно зітхають, з прикрістю похитують головами і списують дрібними рядками три чверти свого блокноту.

І коли другого дня я читаю в газеті:

— Непоганий тип принца дав Кучерявий...

— Гаценко була цілком на своїм місці...

Мені хочеться по-товариському запитати цих людей в чорних окулярах:

— Друзі мої! Чому ви не візьметесь до якоїсь корисної роботи? Може з вас вийшли б непогані трамвайні контрольори, скромні діловоди, масники вагонів, чесні касири, гарні „банщики“? Було б добре і вам, і читачам, і артистам.

Ех, „мальчікі“! Не вмієте ви писати рецензій. Не вмієте...

* * *

Як раз у той захоплюючий момент, коли принц остаточно закохується в короліву лебедів,—від могутнього позіху мого друга Невгомонного заворушилися решітки волосся на лисинах найближчих балетоманів.

— Тобі скучно, Невгомонний?—ласкаво запитав я.

— Навпаки. Я захоплений, — відповів він, витираючи сльози після позіху.—Тільки я, одверто кажучи, не розумію, що діється на сцені.

— Так я тобі розповідатиму. Отой-о принц—бачиш?— він закохався в красуню Одету. Він невимовно страждає.

— Чекай. Чому неодмінно принц? Чому на 11 році революції мені показують принців? Ми на шляху до соціялізму, у нас ЦРК, сельбуди, Комуністична Академія, житлокоопи,—а мене примушують дивитись, як страждав від кохання якийсь ідіотський дегенеративний принц.

— Ах, Невгомонний! Ти не розумієш. Це ж—академічний балет.

— Ага... Ну, далі.

— Лихий чарівник перевертає Одету на лебединю.

— Не віриться. Найвідсталіший учень І групи скаже, що людина є людина, і на лебідя її перевернути абсолютно неможливо... Що? Академічний балет? Ну, раз академічний, нічого не вдієш.

— Так от—він страждає. Він говорить їй, що кохає її.

— Одно запитання. Як ти гадаєш, що сказала б моя улюблена, коли б я прийшов до неї, скинув піджак і мовчки почав би підкидати власні ноги вище власної голови? Вона викликала б швидку допомогу і...

— Умовність, Невгомонний. От він каже їй, що без неї йому важко жити на світі.

— Хм... От я, наприклад, не можу дня прожити без свого друга Карапетяна. Але коли б, бажаючи йому сказати про це, я зайшов би до нього в редакцію, вхопив би його й до нестями почав крутити на власній спині,— він скромно, але рішуче одмовився б від моєї дружби. Правда? Ах, академічний? Тоді мовчу.

— Дивись, принц помирає.

— Дивно тільки, що, помираючи, він виробляє ногами такі одчайдушні „кренделі“ й стрибає, як молодий цапок.

— Мовчи, Невгомонний. Перед смертю він благає в неї авансом єдиний поцілунок.

— Він прохає аванса? Завтра піду до нашого редактора, мовчки скину калоші й почну так, як отой принц, дзигою крутитись по кімнаті, одкидаючи від себе руки з такою енергією, наче вони взагалі заважають мені жити. Цікаво, скільки потилишників авансу одержу я від редактора? Ходім звідси, любий. Не можу я. Гірко мені. Он дві балерини в польських костюмах танцюють перед принцем. Товщина їхніх ног зробила б честь ніжкам найкращого більярду. Тепер перед принцем друга пара. Третя. Четверта. П'ята. Нещасний принц! Бідний артист! Йому в цей час нічого робити, і він посміхається безглуздою дерев'яною посмішкою і думає про те, що прачка знову сьогодні не принесла носових хусток, а на дворі мороз... Боже мій, скільки дівчат на сцені! Скільки ніжок, ручок, грудей, спин! Це що? Лебеді? Не віриться. Половина тих лебедів на той рік вийде заміж, буде прекрасно „штопать носки“ для чоловіків і гойдати крикливих ляльок... Скучно мені тут. Не маю я співчуття до отих принцевих любовних страждань.

— Але публіка...

— Подивись на публіку. Он в ложі сидить Остап Вишня. Він старано удає, що страшенно захоплений дією, а насправді розповідає новий анекдот відповідальному редакторові. Той корчиться від здушеного реготу. Он сидить поет Яновський поруч з художником Падалкою. Яновський обстоює широкі стегна, Падалка – вузькі. Серйозною принциповою суперечкою зацікавлені всі найближчі сусіди. Вони розділяються на два табори: один табор підтримує поета, другий — художника. Гарна кароока дівчина старано лічить амурів над сценою; її попутник в цей час намагається прочитати навпаки „Лебедине Озеро“. Слухай:

— Орезо енидебел,—тихо шепоче він.

А там у куточку сидить і тихо ревнує лисий чоловік: його дружина кокетує з молодим сусідою. А після кожного танку всі одриваються від приємних розваг, роблять захоплені обличчя й несамовито ляскають у долоні, квапливо пригадуючи балетні терміни:

— Ах, який блискучий пірует! Які чисті па! Яка чудова пачка!

Бо кожному соромно, скажуть: „Кретин, не розуміє балету“... От вони й ляскають. Ходім звідси, друже. Там — позика індустріялізації, Дніпрельстан, кооперація плюс електрифікація, а тут мене хочуть зворушити любовними стражданнями кретиноподібного принца. Не можу я. Ходім... Ей, товаришу—вішальщику! Візьміть номерок. Чи може він не розуміє слів? Може цю фразу йому треба протанцювати?..

Леонід Чернов

РАДІО-КУРЙОЗИ

„Коли Харківські радіо-станції говорять обидві разом, тоді я через свій детекторний приймач слухаю мішанину, скажемо, оперети з бесідою з ветеринарії“

З листа до радіо-станції

I

1 станція: Алло! Слухайте „Наталку Полтавку“,
Оперу на дві частині...
2 станція: Алло! **Слухайте бесіду товариша Галки —**
Як доглядати свині...

II

Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуться...
Спершу треба психології свиней торкнуться...
Трачу літа в лютім горі і кінця не бачу...
Свиня землю риє носом — це природня вдача...
Не поправлять сльози щастя, серцю легше буде...
Вже давно свиню до двору приручили люди...
Полетіла б я до тебе, та крилець не маю...
А тепер до парування свиней приступаю...

III

От юних літ не знал я любови...
Потрібен кнур хорошої крови...
Как вдруг предстал Наталки вид ясний...
Злучати льоху слід своєчасно...
Утробу всю потряс...
Кров взволновалась...
Свиня замнялась...
Для злучки час...
Настав мій час і серце все стонеть...
Поросною свиня сімнадцять тижнів ходить..
Безмірно, ах люблю тя дівицю...
Глядіть, щоб тепло було в свининцю...
Противні мні статут і розділи ..
Глядіть, щоб свині харч живний їли...
Утіху ти подай
Моей письменной...
Як харч злиденний,
То й поросятам край...

IV

Дід рудий, баба руда...
Кнур поганий — одна біда...
Дядько рудий, тітка руда...
Свиня кепська — друга біда...
Ішли ляхи на три шляхи...
Будуть свині — як комахи...
А татари на чотирі...
Добрі свині — це йоркшири...

1 станція Ш... ш... ш...
2 станція Ш... ш... ш...

Антоша Ко

РАДУЖНІ ПЕРСПЕКТИВИ

Мал. Ю. Гонфа

— Як вийдете за мене заміж, Оксано Гавриловно, навіть і примуса не будете торкатися: все на керосинці варитимете...

РЕЗУЛЬТАТИ КОНКУРСУ № 1 БУДЕ ОГОЛОШЕНО В № 6 „Ч. П.“

КОНКУРС № 3

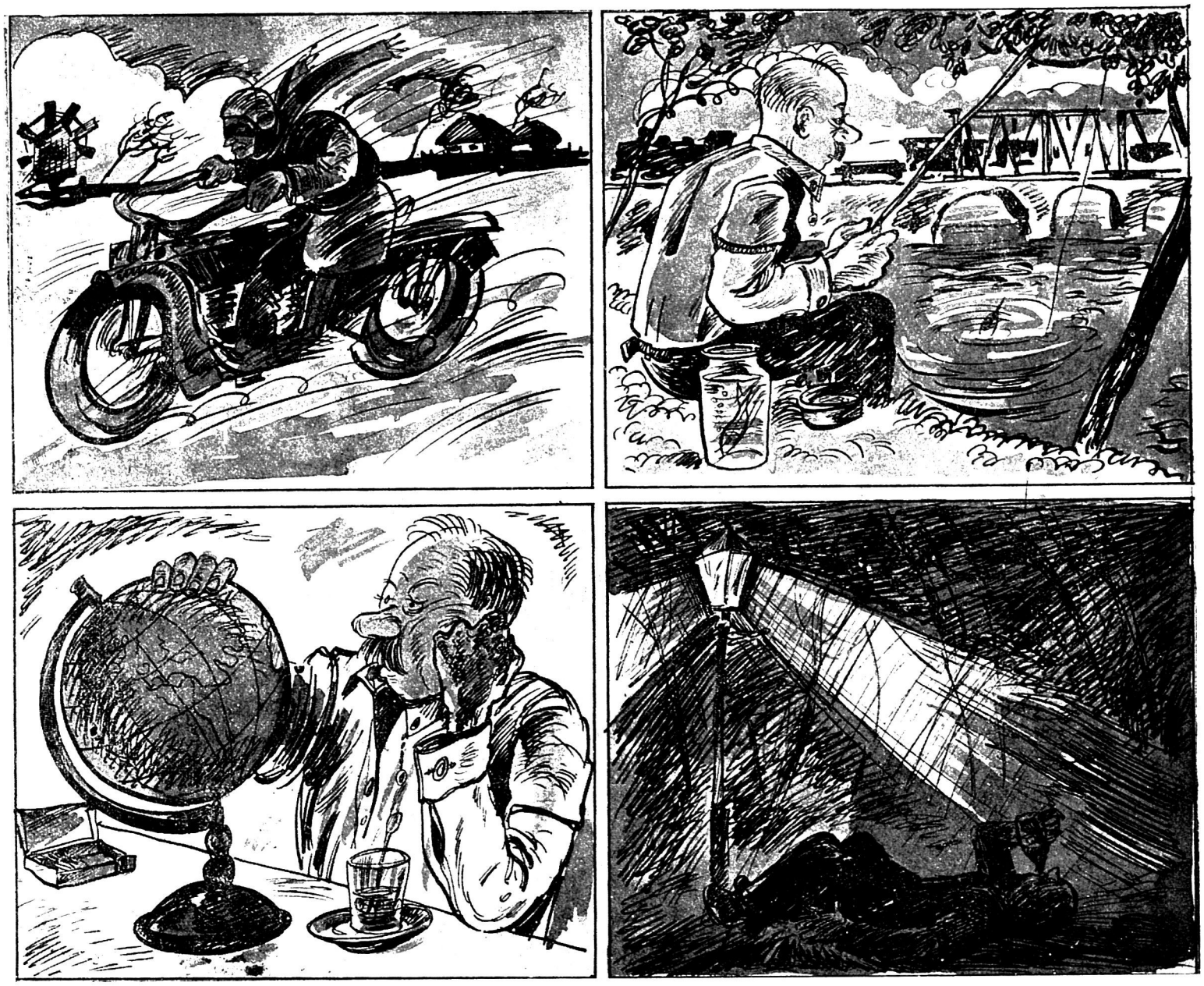

Починаючи з № 3 „Ч. П.“, редакція оголошує низку конкурсів на гумористичне оповідання (гумореску).

УМОВИ КОНКУРСУ:

Оповідання повинно бути **сюжетне, українською мовою і змістом своїм повинно відповідати змістові 4-х малюнків на стор. 5 цього номера „Ч. П.“**

Розмір не більше **5000 друков. знаків, або 90-100 рядків.**

Брати участь у конкурсі можуть всі громадяни, крім осіб, що належать до складу редакції і постійних співробітників журналу.

ТРИ КРАЩИХ ОПОВІДАННЯ БУДУТЬ ПРЕМІЙОВАНІ:

1-а премія — 50 крб., 2-а премія — 35 крб., 3-я премія — 25 крб.

Крім того, премійовані оповідання після надрукування їх у „Ч. П.“ будуть оплачені звичайним авторським гонораром і автори одержуть „Червоний Перець“ на рік.

Надіслані до конкурсу рукописи **редакція не повертає.**

Термін надсилки матеріялів до конкурсу **№ 3 — 1 квітня 1928 р.** Результат конкурсу буде оголошено в № 8 „Ч. П.“

Матеріяли надсилати на адресу редакції з поміткою на конверті: „на конкурс“. Талон до конкурсу № 3 на стор. 11.

АВАНТУРНЕ ОПОВІДАННЯ

1

Була четверта година дня.

Людина у великих матових окулярах і в широкому коричневому пальті стояла біля заводських воріт і пильно вдивлялася в обличчя робітників.

Очі її бігали з обличчя на обличчя, голова вертілась наче на пружинах і ліва рука мняла цигарковий мундштук.

За корпусами стирчав шматочок сонця.

Робітники були стомлені; увагу їхню притягало свіже повітря та трамвайна черга. І тому людини в окулярах вони майже не помічали.

А людина дивилась. Иноді вона схоплювалась з місця і підходила ближче до робітника, якого розглядала, але потім негайно ж ставала в попередню свою позу і загострювала увагу.

Робітники йшли до трамваю. А деякі повертали у провулки передмістя—і там зникали.

І ось очі людини в окулярах несподівано зупинились на голеному, енергійному обличчі. В матових шклах блиснув шматочок сонця. Людина схопилась зі свого місця і, розштовхуючи натовп робітників, почала пробиратися до голеного обличчя.

В цей час задзвонив трамвайний дзвінок і вагон поволі почав відходити від зупинки. Робітник з голеним обличчям спішно вибрався з натовпу, швидко вибіг на брук, вчепився на підніжку трамваю й поїхав.

Людина в окулярах сумно махнула рукою, плюнула і, підійшовши до одного з робітників, запитала:

— Як прізвище оцього товариша, що вчепився на підніжку?

— Федорченко... А хіба що?..

— Та це мені треба.

І, постоявши ще кілька хвилин, людина в окулярах щезла.

2

Другого дня, в обідню перерву, робітник Федорченко одержав записку:

„Ви дуже схожі на гетьмана Скоропадського. На цьому ви можете заробити. Зайдіть сьогодні увечорі на адресу: Клінічна 12 кв. 3.

(нечиткий підпис)“

Федорченко з запискою побіг до завкому. В завкомі довго говорили,— довго радились і нарешті подзвонили до міліції...

3

Увечорі Федорченко з дежурним доглядачем пішли в напрямку вказаної адреси.

Подзвонили. Відчинила людина в синіх окулярах. Вона впровадила їх у гарно умебльовану кімнату і уважно оглянула.

Доглядач добув записку і тихо запитав:

— Ваша?

— Моя,—сказала здивовано людина.

Потім усі сіли. Доглядач довго говорив про щось дуже туманне і, нарешті, запитав:

— Ви хотіли Федорченка використати з політичною метою?

— Тільки з політичною метою,—відповіла людина в окулярах.

— Ну, так тоді ви нічого не скривайте,— наберіться сміливости і розповідайте все...

Людина скинула окуляри і, протираючи їх, спокійно сказала:

— Про яку сміливість ви говорите? Адже я цього ні від кого й не скриваю. Він мені потрібний, як типаж для кіно-картини. Я—кінорежисер...

І тут раптом всім стало ніяково.

Мих. Бон

СТРЮЧЧЯ

НА ЛІТЕРАТУРНОМУ МАЙДАНІ

У П. Г. Тичини є вірш „На майдані...“

Ото колись у „Красной Нови“ з'явився був той таки вірш руською мовою за підписом Генадія Коренева.

Перекладено цього вірша на мови: польську, єврейську, чеську, болгарську, вірменську, есперанто й на староруську слов'янську. На руську мову переклало його безліч авторів.

Один такий переклад Л. Равича вміщений у газеті „Батрак“ наводимо тут, щоб усі пересвідчились, як робляться іноді ці переклади.

П. Тичина

На майдані...

На майдані коло церкви
революція іде.
— Хай чабан! — усі гукнули,
за отамана буде.

Прощавайте, ждіте волі,—
гей, на коні,— всі у путь!
Закипіло, зашуміло —
тільки прапори цвітуть...

На майдані коло церкви
посмутились матері:
та світи ж ти їм дорогу,
ясен місяць у горі!

На майдані пил спадає.
Замовкає річ.
Вечір.
Ніч.

Л. Равич

Чабан

(С украинского)

По дороге возле церкви
Революция идет.
Гей! Чабана в атаманы!
Пусть чабан нас в бой ведет.
На селе гудит тревога
В небе вспыхнула заря,
То горят шальным пожаром
Полевые хутора.
День уходит. За оврагом
Соловьи в кустах поют
... Где то белые ватагой
Убивают, грабят, жгут.
Зашумела сходка гулом
— На консй! — Пропали в мгле.
Эй, прощайте! Ждите воли!
Сторожите на селе!
Тишина. Уснули хаты.
Шумный день уходит прочь.
Вечер.
Ночь.

Це називається „переклад“.

І не „пропадут же во мгле“ отакі перекладачі, а сидять на літературному майдані й прислухаються, як:

...„За оврагом...
Соловьи в кустах поют“.

ХАТНЯ КНИГОЗБІРНЯ

В газеті „Комуніст“ від 21 лютого вміщено таку об'яву:

НЕОБХОДИМЫЕ КНИГИ В ДОМЕ

Последняя новость 1928 г.

Половая слабость мужчины. Лечение полового бессилия семенного бугорка, старческой импотенции, общее лечение импотенции Перев. с 3-х немец. изданий д-ра Эпштейна. Под редакцией проф. Фронштейна. Состав. П. Орловский. 206 стр. Цена 1 р. 35 коп.

Физиология и патология полового акта. Нормальный половой акт, злоупотребл нормальн. половым актом и их последствия, прерванное совокупление, ненормальн. половой акт вследствие патологических изменений и т. д. Перев. с 5-го нем. изд. Г. Роледер. 2-е изд. 1928 г. Ц. 1 р. 70 к.

Онанизм у мужчины и женщины. Эротические сновидения, виды онанизма, влияние онанистического акта на организм. Сравнение онанизма с совокуплением. Его лечение и распознавание и т. д. С рисун. и указат. д-ра Якобзон. 290 ст. 2-е изд. 1928 г. Цена 2 р. 50 коп.

Любовь в природе. История развития любви. Перевод с немецкого Пимоновой, сост. В. Бельшо ч. II Ворота любви, Любовное наслаждение и т. д. бол. форм. 294 стр. Ц. 1 р. 15 к. ч. III— Любовь и нагота, Невинность и брак. Нагота и стыдливость и т. д. больш. форм. 307 стр. Ц. 1 р. 25 к. — Высылаю наложен. платеж. без задатка, присыл. вперед не менее 5 руб — пересылка бесплатно.

Так сказать, книжечки, щоб публіка не сумувала в будуванні нового побуту.

ТАЛОН ДО КОНКУРСУ № 3

Прізвище автора, ім'я і по батькові . . . . . .

. . . . . .

Псевдонім . . . . . .

Назва твору . . . . . .

Адреса . . . . . .

Талон додається до рукопису. Без талону рукописи не розглядатимуться.

Дзеркалом

Конвеєр в Ізюмі

Не вірите? Факт.

Службовець Ізюмського Окрмісцгоспу тов. Єфременко пише службову записку завідуючоому місцпромом і просить дозволу купити „бумаги писчей в клетку“,

Ну, а далі все йде за конвеєрною системою:

№ 1. „Тов. Пелипову. Надо приобрести бумаги 100 листов. Зигун, 2/II“

№ 2. „Тов. Жадан. Треба купити. Пилипів. 2/II“.

№ 3. „Розсыльному тов. Лагуну. Поручаю купить. 3/II. Жадан“.

№ 4. „Товаришу Жадану. Доручення виконув і бумажну клєтку здав тов. Явхременку. 4/II. Арсеній Лагун“.

А ви говорите, що в ізюмському окрмісцгоспі конвеєра нема. Не можна так говорить. „Понімать нада“, товариші.

Що ж виявив огляд?

Трапилось це в тому ж таки Ізюмі. Правда, вже без конвеєру, а просто так:

Протокол № 3.

Засідання президії Ізюмської міськради від 4 лютого 28 р.

Слухали	Ухвалили
Відношення Окрмісцгоспу під № 37/370 про доасигнування триста крб. на цвітник біля пам'ятника Радплощі (доп. т. Судаков).	Відмовити, пропонував вложитись в кошторис асигнувань по розділу на сільське господарство. За неявкою т. Судакова як доповідчика поставити його на огляд.

„Ч. П.“ страшенно зацікавився: коли, де й хто саме „оглядав“ тов. Судакова і що виявив цей „огляд“?

„Ч. П.“ підозріває, що тов. Судаков — женщина і очевидно така собі „легкомысленная“ женщина. Ще б пак?! Ціла президія чекає на його доповідь, а він навіть не явився.

І „Ч. П.“ дуже просить про результати огляду тов. Судакова повідомити. Дуже просить.

„Чи йти, чи не йти“?

З циркуляру Наркомзему України 29/IV 1927 року № 0/1488:

„Постановою Президії ВУЦВК'у що-до переведення міжнароднього жіночого дня, запропоновано зосередити увагу на тому, щоб при переведенні організаційної роботи по утворенню с.-г. колективів, а також різного роду фахових с.-г. кооперативів (машинових, молочарських, птахівничих, плодо-городніх й т. інш.) у члени цих організацій та до участи в роботі їх, як-найширше втягувались би селянки.

Слід також на думку НКЗС визнати доцільнішим, щоб жінки, що працюють в господарстві, поруч з чоловіками не йшли б разом із ними до с.-г. кредитових т-в (аби уникнути подвійности членства від одного двору), а увіходили-б до складу членів фахових об'єднань“.

От тобі й маєш! Спочатку, щоб „як-найширше втягувались“, а потім, щоб „не йшли“.

Ну добре, що це тільки циркуляр, а як сер'йозно до справи підійти, тоді ж як?

„Упадочники“

„Книгоспілка“ видала плаката:

ПАЙЩИК
ТВОИ 15 руб. ПАЯ СПАСУТ
КООПЕРАТИВ ОТ УПАДКА

Невиразний цей плакат, товариші кооператори. Писали б просто:

— Рятуйте, хто в бога віруе!!

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Тов. В. С. (с. Парафіївське, на Ніжинщині) надіслав нам такого вірша:

БОЯЗКИЙ

Іде милий і милая
Та й пита милий милу:
Скажи моя дорогая,
Тоді я тобі скажу:
Чи ти любиш мене гарно.
Чи тільки мов, поглузовать.
За оцім я журюсь марно,
І — боюс тебе спитать.

Я любила, і любить буду,
Серденько — мов,
І не коли не забуду
Я тебе ніде.
От спасибі, серце любе,
Як тебе тут не кохать,
Ти моя, світ — голубе,
Дай разок поціловать.

В листі до редакції тов. В. С. пише „прохаю редакцію підставити під оцим стіхом два слова: Підслухав В. С.“.

З охотою підставляємо ще два слова:

Ох! Госсподи!!

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Видає — „Робітнича газета Пролетар“ і ДВУ

Упрліт № 37/ж. Друга друкарня і фотоцинкографія Видавництва „Пролетарий“. Замовл. № 342. Тираж 12.000

АКТИВІСТКИ

Мал. Б. Фрідкіна

Кажуть, що ми відсталий елемент. А наші танці? Та це ж самий „жіночий рух“, і всі ми від „станка“ *)

*) „Станок“ — приладдя, на якому вчаться починаючі балеріни